

Arrest

**nr. 103 452 van 24 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 mei 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 maart 2012.

1.3. Op 17 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 januari 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Shwak (provincie Paktia) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent niet getrouwd. U verliet uw land van herkomst in mei 2011. Op 24 mei 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie (uw ouders en uw twee broers) in uw geboortedorp Lache Khel. Uw vader was al een tweetal jaren geleden een natuurlijke dood gestorven. Samen met R.(...) K.(...), uw oudere broer, hoedde u enkele honderden schapen en geiten in de omliggende bergen. Een niet ongevaarlijke bezigheid, daar er zich ook taliban in de bergen schuilhielden. Verschillende keren werden jullie door hen aangemaand de bergen links te laten liggen daar zij jullie aanwezigheid er niet konden dulden. Op een dag werden jullie zo hardhandig aangepakt – u hield er een gebroken neus aan over – dat u besloot klacht neer te leggen in het districtshuis. Dit was een beslissing die uw broer enkele maanden later met zijn leven moest bekopen. Op een avond kwam hij immers niet terug uit de bergen, en werd hij er nadien levenloos aangetroffen door uw oom W.(...) H.(...). Op zijn lichaam hadden de taliban een schriftelijke boodschap achtergelaten waarin in nauwelijks mis te verstane bewoordingen duidelijk werd gemaakt dat u de volgende zou zijn. U verbleef nog een drietal weken bij een tante terwijl uw oom W.(...) H.(...) het nodige deed om uw vlucht uit Afghanistan voor te bereiden. Via Kabul reisde u per vliegtuig naar België, waar u op 24 mei 2011 het statuut van vluchteling aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban vreest.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara, een kopie van de taskara's van uw broer en uw vader en een attest van het districtshuis aangaande uw problemen gedateerd 4 assad 1389 Afghaanse kalender (AK) (26 juli 2010 Gregoriaanse kalender (GK)).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er, door tal van inconsistenties en tegenstrijdigheden, niet in slaagt uw relaas op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven. Zo lijkt het vreemd en enigszins onbegrijpelijk dat u, ongeacht de waarschuwingen die u had gekregen van de taliban om uw vee niet te laten grazen in die bepaalde regio, toch hardnekkig bleef terugkeren, op risico van eigen leven. U lijkt er in dit verband het Commissariaat-generaal te willen van overtuigen dat jullie – uw broer als K.(...) en uzelf - geen andere keuze hadden, wanneer u volhoudt dat jullie “alleen die berg hadden om jullie dieren naartoe te nemen”, en dat jullie er dus “bleven gaan” (zie gehoorverslag CGVS, dd.21/03/2012, p.12). Dat u even later echter, blijkbaar nietsvermoedend, uitbrengt dat uw kleine broer, na de dood van R.(...) K.(...), de dieren naar “andere plaatsen”, en dus “niet meer naar die bergen” bracht (CGVS, p.15), is dan ook hoogst bevreemdend, en zet meteen de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling. Ook wat uw zogenaamde aangifte bij het districtshuis betreft, doen uw verklaringen de wenkbrauwen fronsen. Zo houdt u vol dat “de taliban in alle bergen zaten”, dat “bedreigd worden heel gewoon was” (CGVS, p.13), dat “iedereen er werd weggejaagd” (CGVS, p.12) en dat ze u “waarschuwden dat ze u zouden doden” (CGVS, p.13). Bovendien beweert u, gevraagd waarom u al niet eerder, na een eerste aanvaring met de taliban, klacht was gaan neerleggen, dat u “bang was”, omdat “de taliban 's nachts de macht hebben” (CGVS, p.13) en voegt u er later zelfs aan toe dat ze “hun informanten hebben in de regering en de autoriteiten” en dat ze altijd “wisten wat er aan de gang was” (CGVS, p.16). De bedenking dan dat u, klaarblijkelijk tegen eigen beter weten in, besluit een aanklacht in te dienen tegen een dergelijk alwetende en alomtegenwoordige, en bovendien levensgevaarlijke talibanbeweging, “omdat u geslagen was” en “er genoeg van had” (CGVS, p.13) houdt hoegenaamd geen steek. Overigens is het opmerkelijk dat u van uw klacht bij het districtshuis, die nochtans, volgens uw uiteenzetting op het CGVS, de aanleiding was voor de dood van uw broer - u verklaart immers zelf dat hij werd gedood daar “ze te weten gekomen waren dat u een klacht had ingediend” (CGVS, p.12) – geen melding heeft gemaakt in uw motivering op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie vragenlijst DVZ, dd.24/05/2011, p.3). Nochtans kan, gezien de bovenstaande redenering, bezwaarlijk worden geopperd dat het hier een verwaarloosbaar detail betreft dat wegens gebrek aan tijd kon worden opzijgeschoven. Gevraagd overigens, hoe het dan zit met de gevechten tussen Afghaanse autoriteiten en taliban, waarover u het wél had op de DVZ (DVZ, p.3), en die aan de basis van uw broers dood leken te liggen in die getuigenis, stuurt u bij dat “er misschien gevechten waren geweest” en dat ze “misschien daarom uw broer hadden gedood” (CGVS, p.15). Een dergelijke verrassende plotwending in een beslissend aspect van uw relaas doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban. Volledigheidshalve kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat er ook in het enige document dat u aanvoert ter staving van uw asielaanvraag, namelijk de door het districtshuis geattesteerde verklaring van uw oom W.(...) H.(...) (of van uw vader:

zie volgend argument), met geen woord wordt gerept over uw neergelegde klacht bij de autoriteiten (CGVS, p.4). Dit zet bovenstaande opmerking over een plotwending in uw relaas nog meer in de verf. Ten slotte dient nog opgemerkt dat uw toelichtingen bij uw relaas ook op nog andere cruciale aspecten volkomen worden tegengesproken door het voorgelegde geschreven stuk. Zo lijkt de inhoud van de brief te attesteren dat u, op het moment van de opmaak ervan, het land reeds had verlaten. Nochtans stelt u zelf dat het attest werd opgesteld 12 à 13 maanden vóór het gehoor op het CGVS (CGVS, p.4), met andere woorden rond februari/maart 2011. Aangezien u, naar eigen zeggen, Afghanistan heeft verlaten ongeveer drie weken na de dood van uw broer (CGVS, p.15), en dat u dat incident plaatst begin jauza 1390 AK (=mei 2011 GK) (CGVS, p.13), harmoniëren deze tijdsindicaties allerm minst. Nog krasser is trouwens de bevinding dat het document ontegensprekelijk bijna een vol jaar vóór de gebeurtenissen gedateerd is. De vermelde datum 4 assad 1389 AK correspondeert immers met 26 juli 2010 in onze westerse kalender. Ten slotte slaat u ook nog over de auteur van het attest totaal de bal mis. Zo heet het, wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt wie de brief geschreven heeft, dat dit uw oom aan vaderszijde was, en licht u nog toe dat deze W.(...) H.(...) heet (CGVS, p.4). Volgens de geschreven getuigenis was het echter ondubbelzinnig uw vader zelf die zijn relaas deed van het gebeurde (CGVS, p.4), en allerm minst uw oom. Overigens stelt zich hier het probleem dat uw vader, die volgens uw verklaringen reeds twee jaar voor dit gehoor op het CGVS (21 maart 2012) is komen te overlijden (CGVS, p.6), onmogelijk de auteur kan zijn van uw enige bewijsstuk. Deze opmerkingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban en doen tevens ernstige vragen rijzen bij de echtheid van het voorgelegde stuk.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

De documenten die u voorlegt (taskara, taskara's vader en broer, attest) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Het voornaamste en mogelijks stavende document werd hierboven reeds uitvoerig besproken. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen bovendien enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Paktia dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Paktia te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden (CGVS, p.7) de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw familie allerm minst onbemiddeld was. Zo stelt u dat uw familie een inkomen had door de opbrengst van een kudde schapen en geiten van meer dan tweehonderd stuks. U verduidelijkt verder nog dat jullie kweekten met deze dieren, dat de lammeren werden verkocht en dat jullie ze niet hoefden te melken daar jullie hiervoor de koeien hadden (CGVS, p.10). Deze bedenkingen, samen met de vaststelling dat uw oom er blijkbaar in slaagde 14.000 \$ (zie verklaring DVZ, dd.24/05/2011, p.4) te vergaren om uw vlucht te bemiddelen, wekken allerm minst de indruk van een onvermogen familie. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden als volwassen, alleenstaande man in staat bent om u in de nabijgelegen stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Paktia te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17

december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als persoon die internationale bescherming genieten, door een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, wijst verzoeker erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie Paktia, district Shwak, dorp Lache Khel en voert hij aan dat volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Kabul zou kunnen vestigen. Verzoeker

meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de algemene situatie op het vlak van de mensenrechten voor asielzoekers die terugkeren in Kabul negeert en daarbij de geciteerde informatie op een foutieve manier hanteert. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat jonge mannen in de steden sowieso geen nood hebben aan hun sociaal netwerk, hetgeen te lezen zou zijn in de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”*. In een door verzoeker hieruit geciteerde passage kan men lezen dat men het intern vluchtalternatief als bestaan kan voorhouden indien een sociaal netwerk aanwezig is in de regio waarnaar men zal verwijzen. In bepaalde omstandigheden kan er voor alleenstaande mannen inderdaad een mogelijkheid zijn in bepaalde steden om te overleven doch dit dient men te motiveren zaak per zaak gezien de massale toestroom van migratie niet lijkt te stoppen door de voortdurende toestand van de oorlog die er is geweest. Volgens verzoeker vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden dus geenszins. UNHCR maakt immers duidelijk dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, hetgeen in de bestreden beslissing geenszins is gebeurd aldus verzoeker. Hij vervolgt dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij noch familie, noch kennissen, noch vrienden, noch andere consoorten heeft in Kabul en hij voegt hieraan toen dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en van de sociaal-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk, wat volgens verzoeker evenmin gebeurd is. Gelet op de sociaal-economische factoren evenals de toestand van de mensenrechten voor alleenstaande mannelijke asielzoekers, meent verzoeker dat men zich niet (redelijkerwijze) in de stad Kabul kan vestigen aangezien zij daar in een uiterst precare situatie terecht komen. Volgens verzoeker kan de stad Kabul op huidig moment de toevloed geenszins aan en doen er zich schrijnende situaties voor. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt volgens hem geen rekening met deze actualiteit. Vervolgens herhaalt verzoeker nogmaals dat hij allerminst een sociaal netwerk heeft in Kabul waar hij op kan terugvallen en stelt hij dat het Commissariaat-generaal te kort door de bocht gaat waar wordt gesteld dat hij kapitaalkrachtig zou zijn. Verzoeker verduidelijkt dat de opbrengst van de kudde zeker niet voldoende is om een bestendig verblijf in Kabul te kunnen financieren en dat een lening werd aangegaan voor het bekomen van de 14.000 dollar om zijn vlucht te financieren. Verzoeker meent nog dat het feit dat hij in Kabul kan overleven niet relevant is aangezien hij er geen beroep kan doen op een opvang die voldoet aan de voorwaarden van de mensenrechten.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als persoon die internationale bescherming genieten, door een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Kabul. Volgens verzoeker is de veiligheidssituatie in Kabul op heden nog altijd alles behalve veilig te noemen. Hij laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht het risico voor burgers in Kabul te ontkennen door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden geviseerd en hij betoogt in dit verband dat hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de acties zijn, zij hier wel het slachtoffer van zijn. Verzoeker vervolgt dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitvoerig uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. Voorts wijst verzoeker erop dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapend conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, tevens het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft. Volgens verzoeker focust het Commissariaat-generaal zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire bescherming toe te kennen en worden de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven menonwaardig, aldus nog

verzoeker. Verzoeker besluit dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming gelet op de actuele veiligheidssituatie in de provincie Paktia en het feit dat er voor hem geen vluchtalternatief aanwezig is in Kabul.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 25 recente rapporten en persartikelen over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ter terechtzitting legt verzoeker twee medische documenten uit Afghanistan voor alsook de envelop waarin deze stukken hem werden opgestuurd.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het vreemd en enigszins onbegrijpelijk lijkt dat hij, ongeacht de waarschuwingen die hij had gekregen van de Taliban om zijn vee niet te laten grazen in een bepaalde regio, toch hardnekkig bleef terugkeren op risico van zijn eigen leven omdat zij alleen die berg hadden om hun dieren naartoe te nemen, temeer hij later verklaarde dat zijn kleine broer na de dood van zijn oudere broer R. K. de dieren naar “andere plaatsen” en dus “niet meer naar die bergen” bracht, (ii) zijn bewering dat hij, klaarblijkelijk tegen beter weten in, besluit een aanklacht in te dienen tegen een blijkens zijn verklaringen alwetende en alomtegenwoordige en bovendien levensgevaarlijk Talibanbeweging hoegenaamd geen steek houdt en hij bovendien van zijn klacht bij het districtshuis – die nochtans volgens zijn uiteenzetting op het CGVS de aanleiding was voor de dood van zijn broer – geen melding heeft gemaakt in zijn getuigenis op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar de gevechten tussen Afgaanse autoriteiten en de Taliban aan de basis van zijn broers dood leken te liggen, (iii) ook in het enige document dat hij aanvoert ter staving van zijn asielaanvraag, namelijk de door het districtshuis geattesteerde verklaring van zijn oom W. H. (of van zijn vader) met geen woord wordt gerept over de door hem neergelegde klacht bij de autoriteiten en verzoekers toelichtingen bij zijn relaas ook op nog andere cruciale aspecten volkomen worden tegengesproken door het voorgelegde geschreven stuk, zoals uitvoerig wordt toegelicht, vaststellingen welke de geloofwaardigheid van zijn vrees voor de Taliban verder ondergraven en tevens ernstige vragen doen rijzen bij de echtheid van het voorgelegde stuk, (iv) de documenten die hij voorlegt aan de bovenstaande vaststellingen niets kunnen wijzigen en (v) hij geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in Paktia te ontlopen, zoals omstandig wordt uiteengezet, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij heden als volwassen, alleenstaande man in staat is om zich in de nabijgelegen stad Kabul te vestigen, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, temeer geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de Taliban waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat hij door deze partij in Kabul zou geviseerd worden.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.7. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft

gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.8. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker – gelet op zijn inconsistente en tegenstrijdige verklaringen over de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan en de incoherenties en strijdigheden met zijn verklaringen in de door het districtshuis geattesteerde verklaring van zijn oom/vader die maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de echtheid van dit voorgelegde stuk – er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst door de Taliban wordt geviséerd.

2.8.1. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers vrees voor vervolging niet te rijmen valt met het feit dat hij de schapen bleef meenemen naar de bergen, voert verzoeker aan dat de Taliban wel de gewoonte had om hem lastig te vallen en daarbij schapen af te nemen maar dat hij pas voor zijn leven diende te vrezen vanaf het moment dat zijn broer werd vermoord. Na de moord op zijn broer is hij onmiddellijk ondergedoken. De schapen bleven thuis onder de hoede van zijn kleinere broer en neef en zij werden uiteindelijk verkocht door zijn oom omdat ze niet meer naar de bergen konden en niet konden overleven op die manier, aldus verzoeker. Hij houdt vol dat de enige mogelijkheid om schapen te kweken is dat men naar de bergen moet gaan om ze te laten grazen. Hij ontkent met klem dat hij zou gezegd hebben dat zijn kleinere broer de schapen op andere plaatsen liet grazen nadat zijn broer werd vermoord en wijst erop dat hij tijdens het gehoor meerdere malen aan de tolk heeft gemeld dat hij een ander dialect sprak en dat dit moeilijkheden opleverde. Tevens heeft hij aan het einde van het gehoor laten uitschijnen dat er een taalproblematiek was aangezien hij vermeldde dat hij de dingen die hij niet begrepen had twee keer heeft gevraagd. Dit was blijkbaar niet voldoende om te weerhouden dat er fouten in het interview zijn geslopen, aldus verzoeker. Hij wijst er voorts nog op dat er in het dossier een nota zit die duidelijk stelt dat zijn bedenkingen bij de vertaling indachtig werden gehouden.

Verzoeker overtuigt allerminst. De Raad leest in het gehoorverslag als volgt: *“Wat deed u die 15 à 20 dagen dat u nog thuis bent gebleven? Ik bleef nog twee dagen en dan bij m'n tante de rest van de tijd. En ik deed niets –Wat met de schapen en de geiten? Ze waren al die tijd thuis maar toen hebben we ze verkocht –Wie heeft ze verkocht? M'n oom –Wie nam er te grazen terwijl u thuis bleef en bij uw tante? Nadat m'n broer gedood was, nam m'n kleine broer en m'n kozijn ze **naar andere plaatsen**, niet meer naar die bergen”* (administratief dossier, stuk 4, p. 15). Hieruit blijkt aldus duidelijk dat verzoeker wel degelijk verklaard heeft dat zijn jongere broer naar andere plaatsen ging met de schapen om hen te laten grazen. Het louter ontkennen van deze uitspraak en de suggestie dat zijn verklaringen tijdens het gehoor foutief zouden vertaald zijn, is niet ernstig. De Raad dient na de lezing van het administratief dossier immers vast te stellen dat het gehoorverslag geen enkele indicatie of aanwijzing bevat waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of tolkproblemen zouden hebben voorgedaan. Voor de aanvang van het gehoor werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk goed begreep, waarop hij bevestigend antwoordde, en werd hij erop gewezen dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) diende te melden (administratief dossier, stuk 4, p. 1 en p. 3). Aan het einde van het gehoor kregen verzoeker en zijn raadsman bovendien de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker noch zijn raadsman hebben evenwel enige opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Evenmin werd er gewezen op moeilijkheden die zich tijdens het gehoor zouden hebben voorgedaan. Aan verzoeker werd expliciet gevraagd of hij alle vragen begrepen had, waarop hij bevestigend antwoordde. Tevens werd hem andermaal gevraagd of hij de tolk goed begrepen had, waarop hij antwoordde als volgt: *“Ja, als ik het niet begreep heb ik het tweemaal gevraagd”* (administratief dossier, stuk 4, p. 17). In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, kan hieruit echter geenszins worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker niet de kans zou hebben gekregen om opmerkingen te formuleren of aan te geven als bepaalde zaken hem niet duidelijk waren. De Raad stelt in dit verband nog vast dat verzoeker aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, doch dat verzoeker ook bij deze gelegenheid geen opmerkingen maakte (administratief dossier, stuk 4, p. 17). In zoverre verzoeker nog meent dat er nota in het administratief

dossier zou zitten waaruit moet blijken dat zijn bedenkingen over de vertaling indachtig zouden zijn gehouden, kan de Raad slechts vaststellen dat de enige nota die zich in het administratief dossier bevindt het volgende vermeldt: *“Gezien de flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen in de vragenlijst van de DVZ van 24 mei 2011 en de verklaringen tijdens het gehoor van 21 maart 2012, dient besloten dat deze geen gevolg kunnen zijn van vertaalfouten. Derhalve werden deze tegenstrijdigheden aangehaald en gebruikt in de beslissing.”* (administratief dossier, stuk 3). Ook op basis van deze nota kan derhalve niet worden besloten dat er tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vertaalfouten zouden zijn gebeurd. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat niets erop wijst dat er zich taal- of vertalingsproblemen zouden hebben voorgedaan. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat verzoekers verklaringen verkeerd werden vertaald. In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker geenszins aan dat er in casu sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypotheekeerd zou zijn. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden kunnen vinden.

Gelet op het voorgaande, geeft verzoeker aldus geen plausibele verklaring waarom hij, ondanks de herhaalde waarschuwingen die hij had gekregen van de Taliban om zijn vee niet te laten grazen in een bepaalde regio, toch hardnekkig bleef terugkeren met risico voor zijn eigen leven. De uitleg dat de schapen enkel kunnen overleven als zij in de bergen kunnen grazen wordt immers onderuit gehaald door verzoekers verklaring dat zijn kleinere broer na de dood van zijn oudere broer R. K. de dieren naar “andere plaatsen” en dus “niet meer naar die bergen” bracht (administratief dossier, stuk 4, p. 15). Dat verzoeker pas voor zijn leven diende te vrezen vanaf het moment dat zijn broer werd vermoord, kan evenmin ernstig worden genomen. In strijd met de bewering in het verzoekschrift dat het aanvankelijk bleef bij pesterijen en het afnemen van schapen verklaarde verzoeker immers tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal dat hij tijdens de confrontatie met de Taliban waarbij hij werd geslagen en zijn neus werd gebroken tevens met de dood werd bedreigd (administratief dossier, stuk 4, p. 13). Dat verzoeker en zijn broer dergelijke dreigementen niet ernstig zouden hebben genomen en zij zich desalniettemin elke dag opnieuw met hun vee naar dezelfde berg zouden hebben begeven in plaats van andere oorden op te zoeken, is onbegrijpelijk en kan bezwaarlijk worden aangenomen.

2.8.2. Voorts merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct op dat verzoekers verklaringen omtrent de aanleiding van de moord op zijn broer niet eenduidig zijn en dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt van zijn klacht bij het districtshuis, die nochtans volgens zijn uiteenzetting op het CGVS de aanleiding was voor de dood van zijn broer. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas bij de aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat de klacht die hij heeft neergelegd naar aanleiding van zijn gebroken neus niet werd genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is een gratuite bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3) en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Daar verzoeker aldus geen aanvaardbare verklaring geeft voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijk element in zijn asielrelaas, besluit de Raad dat deze omissie verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas.

In de mate verzoeker voorts laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem nooit heeft gewezen op enige tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat verzoeker, die tijdens het gehoor uitdrukkelijk beweerde dat zijn klacht bij het districtshuis de aanleiding was voor de dood van zijn broer, wel degelijk werd gewezen op zijn eerdere verklaringen waar hij leek te insinueren dat de gevechten tussen de Afghaanse autoriteiten en de Taliban aan de basis zouden liggen van de dood van zijn broer (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 3.5.), zodat een beweerde schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet kan worden volgehouden. De Raad leest immers in het gehoorverslag: *“(…) Dan waren ze te weten gekomen dat we een klacht hadden ingediend. Die dag*

nam m'n broer de dieren naar de bergen, en hij werd gedood door de Taliban. Ze hadden een brief in z'n zak gestoken waarin stond dat wie een klacht in zou dienen hetzelfde stond te wachten. En wie erbij betrokken was, zou ook worden gestraft. Na dit incident ben ik niet meer teruggegaan naar die regio. De mensen waren op zoek naar mij om te weten te komen waar ik was. Dat is het probleem. (...) –Wie vond die brief in uw broers zakken? M'n oom –Wat stond erin? Ze zeiden dat wie spioneerde voor de autoriteiten zou omkomen en die die een klacht indienden zouden ook worden omgebracht en ze refereerden naar mij ook –Heeft u een kopie van de klacht die u heeft ingediend? Nee, ze geven geen klachtenbrieven. Ze houden dat in het district (...) –In uw eerste gehoor sprak u over een gevecht tussen Taliban en autoriteiten? De gevechten gebeuren continu, maar in het gehoor bedoelde ik dat de dag dat m'n broer gestorven is, er misschien gevechten waren geweest waarbij de Taliban verliezen had geleden en dat ze misschien daarom m'n broer gedood hebben –Dus u weet dat niet zeker of het naar aanleiding van gevechten was? Nee, niet die dag, maar een paar dagen ervoor waren er gevechten tussen de Taliban en de autoriteiten. Maar kleine incidenten gebeuren altijd" (administratief dossier, stuk 4, p. 12 en p. 15). Zo verzoeker meent dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en dat hij tweemaal hetzelfde heeft gezegd, namelijk dat de Taliban zware verliezen heeft geleden en dat dit waarschijnlijk ook een aanleiding zal zijn geweest tot de vergelding op de zijn broer, die wederom met de schapen in de bergen kwam, hetgeen hen sowieso al niet aanstond, wijst de Raad erop dat uit de lezing van het gehoorverslag – zoals hoger geciteerd – blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal pas na confrontatie met zijn gezegden voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen aanvulde in een poging om deze nog verenigbaar te laten schijnen met zijn eerdere verklaringen.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat rekening dient te worden gehouden met zijn profiel, zijnde een ongeletterde jonge man die voor het eerst in een Europees land terecht komt en geconfronteerd wordt met een volkomen nieuwe manier van handelen en doen, benadrukt de Raad dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, en dit ongeacht zijn beweerde lage scholingsgraad.

2.8.3. Tot slot merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat verzoekers toelichtingen bij zijn relaas op diverse cruciale aspecten volkomen worden tegengesproken door de inhoud van de door het districtshuis geattesteerde verklaring van zijn oom W. H. (of van zijn vader). Verzoeker tracht de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te vergoelijken, stellende dat hij ongeletterd is, dat hij het document dat werd opgestuurd door zijn oom niet kan lezen en dat hij blindelings heeft vertrouwd op hetgeen zijn oom als uitleg heeft gegeven bij de opgestuurde documenten, waarmee hij echter geen afdoende verschoningsgrond aanbrengt en er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt gesteld als volgt: "(...) Volledigheidshalve kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat er ook in het enige document dat u aanvoert ter staving van uw asielaanvraag, namelijk de door het districtshuis geattesteerde verklaring van uw oom W.(...) H.(...) (of van uw vader: zie volgend argument), met geen woord wordt gerept over uw neergelegde klacht bij de autoriteiten (CGVS, p.4). Dit zet bovenstaande opmerking over een plotwending in uw relaas nog meer in de verf.

Ten slotte dient nog opgemerkt dat uw toelichtingen bij uw relaas ook op nog andere cruciale aspecten volkomen worden tegengesproken door het voorgelegde geschreven stuk. Zo lijkt de inhoud van de brief te attesteren dat u, op het moment van de opmaak ervan, het land reeds had verlaten. Nochtans stelt u zelf dat het attest werd opgesteld 12 à 13 maanden vóór het gehoor op het CGVS (CGVS, p.4), met andere woorden rond februari/maart 2011. Aangezien u, naar eigen zeggen, Afghanistan heeft verlaten ongeveer drie weken na de dood van uw broer (CGVS, p.15), en dat u dat incident plaatst begin jauza 1390 AK (=mei 2011 GK) (CGVS, p.13), harmoniëren deze tijdsindicaties allerm minst. Nog krasser is trouwens de bevinding dat het document ontegensprekelijk bijna een vol jaar vóór de gebeurtenissen gedateerd is. De vermelde datum 4 assad 1389 AK correspondeert immers met 26 juli 2010 in onze westerse kalender. Ten slotte slaat u ook nog over de auteur van het attest totaal de bal mis. Zo heet het, wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt wie de brief geschreven heeft, dat dit uw oom aan vaderszijde was, en licht u nog toe dat deze W.(...) H.(...) heet (CGVS, p.4). Volgens de geschreven getuigenis was het echter ondubbelzinnig uw vader zelf die zijn relaas deed van het gebeurde (CGVS, p.4), en allerm minst uw oom. Overigens stelt zich hier het probleem dat uw vader, die volgens uw verklaringen reeds twee jaar voor dit gehoor op het CGVS (21 maart 2012) is komen te overlijden (CGVS, p.6), onmogelijk de auteur kan zijn van uw enige bewijsstuk. Deze opmerkingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban en doen tevens ernstige vragen

rijzen bij de echtheid van het voorgelegde stuk." De Raad wijst erop dat het niet volstaat documenten voor te leggen ter staving van de ingeroepen asielmotieven zonder enige nuttige toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan. Dat verzoeker ongeletterd is en de inhoud van het document niet heeft kunnen controleren, doet overigens niets af aan de objectieve vaststellingen dat het document in kwestie bijna een vol jaar vóór de gebeurtenissen gedateerd is en blijkens de inhoud ervan zou zijn opgesteld door verzoekers vader, die echter blijkens verzoekers verklaringen reeds twee jaar voor het gehoor op het Commissariaat-generaal (21 maart 2012) is komen te overlijden en dus onmogelijk de auteur kan zijn van dit enige bewijsstuk. Het louter stellen dat een dergelijk gebrekkig document, dat neergelegd werd met de intentie het vluchtrelaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kan aantasten omdat hij de inhoud niet kon controleren en hij volledig vertrouwde op de hetgeen zijn oom als uitleg heeft verschaft, is dan ook allerminst ernstig. Het is immers evident dat de asielzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt.

2.8.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige in wezen beperkt tot het louter volharden in en herhalen van de reeds uiteengezette en ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wat geen dienstig verweer vormt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. De opmerking dat verzoeker veel informatie heeft gegeven over het hoeden van schapen vermag evenmin de beoordeling van zijn relaas in een ander daglicht te plaatsen. Zo op grond van verzoekers kennis in dit verband zou worden aangenomen dat hij inderdaad herder was, betekent dit nog niet dat hij daarmee ook de door hem voorgehouden problemen met de Taliban aannemelijk heeft kunnen maken.

2.9. De overige door verzoeker bijgebrachte en niet onder punt 2.8.3. besproken documenten zijn evenmin van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoekers taskara en de taskara's van zijn vader en broer tonen enkel verzoekers identiteit en deze van zijn familieleden aan doch vormen niet het minste bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging.

Ook de ter zitting neergelegde medische documenten uit Afghanistan – zo deze al authentiek zouden zijn – en de envelop waarin deze stukken werden opgestuurd, hebben geen uitstaans met de door verzoeker aangehaalde feiten en zijn derhalve niet dienstig voor de beoordeling van het door hem uiteengezette vluchtrelaas.

2.10. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), quod non in casu. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker

evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de levensomstandigheden mensonwaardig blijven en de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.11.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in Paktia te ontlopen en dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker betwist deze motivering en poneert dat hij geen redelijk en veilig vluchternaatief heeft in Kabul. Met dit betoog dat hij noch familie, noch kennissen, noch vrienden, noch andere consoorten heeft in Kabul en hij aldus allerminst een sociaal netwerk heeft in Kabul waar hij op kan terugvallen brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, echter geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kabul. Daargelaten de financiële draagkracht van zijn familie, toont verzoeker – blote beweringen en speculaties van zijnentwege buiten beschouwing gelaten – niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul. Waar hij nog argumenteert dat alleenstaande mannelijke asielzoekers zich niet (redelijkerwijze) in de stad Kabul kunnen vestigen aangezien zij daar in een uiterst precaire situatie terecht komen gelet op de sociaal-economische situatie evenals de toestand op het vlak van de mensenrechten, dat er zich in stad Kabul schrijnende situaties voordoen en dat hij er geen beroep kan doen op een opvang die voldoet aan de voorwaarden van de mensenrechten, benadrukt de Raad dat het louter uiten van een dergelijke vrees en de verwijzing naar algemene rapporten niet aantoonst dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden Application no.

23505/09), 20 juli 2010, § 52). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband op dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In zoverre verzoeker betoogt dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden geenszins vervalst, dat UNHCR immers duidelijk maakt dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, wijst de Raad erop dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk op een individuele manier werd gemotiveerd waarom redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich als alleenstaande jongeman in Kabul kan vestigen om te ontkomen aan de situatie van veralgemeend geweld die in de provincie Paktia heerst.

2.11.3. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict"* van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse"* van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en betoogt dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om

territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschrijven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op "high profile" doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de Taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel "targetted" (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde persartikelen en rapporten kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.13. In de mate verzoeker de schending aanvoert van het fair-play beginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. In acht genomen wat voorafgaat, kan geenszins worden aangenomen dat voorgaande in casu het geval is en verzoeker toont dit evenmin aan.

2.14. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.15. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS